

skelligste Omraader; og dog var det ikke netop hans Lærdom, man tænkte paa, naar man nævnede hans Navn. Hvad der havde skabt hans sjældne Anseelse, var den ædle Uegennyttighed, der prægede hans hele Levevis, en Uselviskhed af den særegent ophøjede Art, som udelukkende træffes i jødiske Slægter. Med Sandhed sagdes der om ham, at hans Sjæl var lige saa ren, som hans Frakke gerne var plettet. Skønt han var ret formuende, levede han yderst tarveligt og meget tilbagetrukkent men bortgav i det skjulte store Summer, særlig til fattige Studerende. Sammen med to ældre, ligeledes ugifte Søstre beboede han en gammeldags Lejlighed i Sværtegade, og hans lille Stue — hvis Vægge fra Loft til Gulv var dækkede af fyldte Reoler — var et Samlingssted for hans forhenværende Elever og andre unge Studerende, der søgte hans Vejledning og i alle Maader hensynsløst misbrugte hans Tjenstvillighed. Nogen større Originalitet som Videnskabsmand eller Pædagog besad han nu dog ikke. Kun Folk, der fortrinsvis bedømte Menneskene efter deres Karakter, kunde sætte ham ved Siden af en revolutionerende Aand som Dr. Nathan. Selv nærede han en entusiastisk Beundring for denne omstridte Mand og optraadte ofte med ikke ringe Lidenskab mod den Smaalighed, hvormed man ikke mindst i jødiske Krese — tildels af Frygtagtighed, tildels af Jalousi — misbilligede Dr. Nathans udæskende